

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyně Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Kůchlerové, Ph.D., ve věci

žalobce: **M – SILNICE, a. s.**, IČO: 42196868
se sídlem Husova 1697, 530 03 Pardubice
zastoupeny JUDr. Daliborem Kalcsem, advokátem
se sídlem Resslova 956/13, 500 02 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Český báňský úřad v Praze**, IČO: 00025844
se sídlem Kozí 748/4, 110 01 Praha 1 – Staré Město

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2025, čj. SBS 47733/2025/ČBÚ-21

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl jako opožděné odvolání žalobce do rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území krajů Královéhradeckého, Pardubického, Libereckého a Vysočina (dále také jen „OBÚ“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 7. 7. 2025, čj. SBS 34485/2025. Uvedeným prvoinstančním správním

rozhodnutím byl uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku hornické činnosti dle § 44a odst. 2 písm. l) zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla dle § 44a odst. 4 písm. c) téhož zákona uložena pokuta ve výši 1.000.000 Kč.

II. Shrnutí žalobních bodů

2. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí jemu předcházejících, a přezkoumání důvodů pro nicotnost rozhodnutí OBÚ ze dne 7. 7. 2025, čj. SBS 34485/2025, a vztahu tohoto rozhodnutí k napadenému rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2025, čj. SZ SBS 40274/2025/ČBÚ-21.
3. Nejprve podrobně popsal průběh správního řízení, v němž poukázal na absenci úkonu, jímž by OBÚ zahájil řízení o přestupku pro 5 ze 6 přestupků, a za nesprávný označil názor OBÚ, že rozšíření předmětu řízení o přestupku o nové přestupky je změnou právní kvalifikace skutku, tedy že je jeho výklad pojmu „změna právní kvalifikace“ nesprávný.
4. Žalobní námitky pak žalobce vymezil do následujících bodů:
5. V prvním žalobním bodě uvedl, že dne 28. 7. 2025 podal proti rozhodnutí ze dne 7. 7. 2025, čj. SBS 34485/2025, odvolání. Současně s odvoláním podal žádost o prominutí zmeškání úkonu, přičemž tímto zmeškaným úkonem bylo odvolání proti rozhodnutí ze dne 7. 7. 2025, čj. SBS 34485/2025. Usnesením ze dne 4. 8. 2025, čj. SBS 39410/2025, OBÚ neprominul zmeškání úkonu, přičemž proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání dne 19. 8. 2025. Žalovaný rozhodl o odvolání proti usnesení o neprominutí zmeškání úkonu rozhodnutím ze dne 15. 9. 2025, čj. SBS 43843/2025/ČBÚ-21. K tomu žalobce uvedl, že co do důvodů marného uplynutí lhůty k podání odvolání proti rozhodnutí ze dne 7. 7. 2025, čj. SBS 34485/2025, odkazuje na blanketní odvolání ze dne 25. 7. 2025 proti rozhodnutí spolu s žádostí o prominutí zmeškání úkonu a na část 4 této žaloby nazvanou Ochrana dobré víry a zneužití správního uvážení.
6. V dalším žalobním bodě žalobce uvedl, že v rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti usnesení OBÚ ze dne 4. 8. 2025 spatřuje vady řízení spočívající v tom, že:
 - a) správní řízení před správním orgánem I. stupně (jímž byl OBÚ) nebylo pro 5 ze 6 skutků vůbec zahájeno, zároveň bylo správní řízení řádně zahájené pro jiný skutek žalobce a o těchto 5 dalších skutků nezákonně rozšířeno;
 - b) o skutecích uvedených ve výroku rozhodnutí ze dne 7. 7. 2025, čj. SBS 34485/2025, pod body 2 až 5 nemohlo být v tomto řízení rozhodováno z důvodu uvedeného výše, a proto považuje žalobce rozhodnutí ze dne 7. 7. 2025 čj. SBS 34485/2025 v rozsahu bodu 2 až 6 výroku o vině, celého výroku o správním trestu a celého výroku o náhradě nákladů řízení za nicotné; k tomu dodal, že část rozhodnutí, u níž navrhuje zkoumání důvodů pro vyslovení nicotnosti, nelze od ostatních částí rozhodnutí oddělit a má za to, že nicotnost by měla být vyslovena pro celé rozhodnutí ze dne 7. 7. 2025, čj. SBS 34485/2025, ve všech jeho výrocích;
 - c) protože rozhodnutí OBÚ ze dne 7. 7. 2025, čj. SBS 34485/2025, je podkladem pro touto žalobou napadené rozhodnutí, ovlivňuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem zákonnost napadeného rozhodnutí.

7. K samotné ochraně dobré víry žalobce uvedl, že patří mezi základní zásady činnosti správních orgánů, což správní řád vyjadřuje v § 2 odst. 3 dikcí, podle níž má správní orgán šetřit práva nabytá v dobré víře a oprávněné zájmy dotčených osob. Dobrá víra je upřednostňována před legalitou, neboť se jejím prostřednictvím naplňuje obecná idea spravedlnosti. Žalobce se domnívá, že vzhledem k tomu, že smyslem dobré víry je zajistit spravedlnost a že žalobce jako adresát veřejné správy postupoval v dobré víře, přičemž nepodání odvolání jako výsledek tohoto případu nezamýšlel a nebyl si ho vědom, což prokázal podáním již prvního odvolání ve věci samé, měla by být v tomto případě dobrá víra uplatněna a garantována jako pilíř právního státu.
8. Ke zneužití správního uvážení v rámci neprominutí zmeškání úkonu a délce řízení žalobce uvedl, že každý případ žádosti o prominutí zmeškání úkonu je potřeba posuzovat jednotlivě a s ohledem na konkrétní okolnosti. Uvedl, že mezi ním a správním orgánem panují napjaté vztahy a správní orgán již svým prvním rozhodnutím navazujícím na odpor žalobce a následným zvýšením správní sankce prokázal zaujatý pohled na řízení, neboť v podání odporu spatřoval arogantní přístup žalobce. Správní orgán po podání prvního odvolání proti jeho nezákonnému rozhodnutí neváhal zahájit po 1,5 roce od události další správní řízení. Již původní rozhodnutí a bezprecedentní zvýšení pokuty signalizovalo zaujatost správního orgánu a neochotu uznat, byť jen část svého pochybení. Výsledek správního řízení tak není dle žalobce spravedlivý, ale je dílem náhody, resp. pochybení právního zástupce, na kterém se žalobce nepodílel. Žalobce je dlouhodobě zastoupen týměž právním zástupcem a nejedná se tedy o obvyklý případ zastoupení *ad hoc*. Žalobce oprávněně v rámci dlouhodobých zvyklostí spoléhal na to, že jeho právní zástupce odvolání podá tak, jak to vždy učinil, dokonce již jednou i přímo v tomto řízení. Naopak správní orgán již o té samé věci rozhodoval nejméně potřetí (nejprve příkazem, poté prvním rozhodnutím ve věci samé, pak druhým rozhodnutím ve věci samé po zrušení jeho prvního rozhodnutí nadřízeným správním orgánem a vedle toho v dalším – souběžně zahájeném – správním řízení). Správní orgán tak má zásadní podíl na délce správního řízení a na tom, že vady jeho rozhodování, resp. vedení správního řízení vedly k tomu, že se žalobce musel opakovaně bránit nezákonným aktům správního orgánu.
9. Žalobce poukázal na to, že ve vedlejší větvi tohoto případu je to velice podobné. Správní orgán v podstatě „vymyslel“ další správní delikt (nedodání situačního plánu a fotodokumentace), přičemž motivem bylo to, že si žalobce dovolil v hlavním správním řízení namítnout, že správní orgán neoznačil ani předpokládané místo události. Správní orgán dokonce svoji svévoli v podstatě přiznal v odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 20. 11. 2025, čj. SBS 60840/2025, kde uvedl, že protože si žalobce stěžoval na neoznačení alespoň přibližného místa na druhé etáži lomu, správní orgán zjistil, že tak nemohl učinit proto, že v situačním plánu není označeno místo pádu, ale předpokládané místo pádu. Žalobce totiž na místě události po konzultaci se zástupci správního orgánu a Policie ČR do situačního plánu uvedl předpokládané místo pádu, neboť se všichni přítomní na místě shodli na tom, že na druhé etáži nejsou stopy po pádu a přesné místo proto nelze přesně určit.
10. Dle žalobce lze z uvedeného dovodit zjevnou svévoli a vadnost postupu správního orgánu, která společně s dalšími okolnostmi případu a s ohledem na zvyklosti (tj. bezbřehé spolehnutí se organizace na svého právního zástupce, délka, mnohost a opakovanost

rozhodování správního orgánu) vede k tomu, že tento případ by měl být posuzován ve smyslu § 41 správního řádu jako závažné důvody, které nastaly bez zavinění žalobce.

11. V posledním žalobním bodě žalobce namítl, že správní orgán zatížil řízení i další vadou, když jeho rozhodnutí neobsahuje ani základní náležitosti pro postup správního orgánu v rámci správního trestání. Uvedl, že ukládání sankcí je činnost spočívající ve zjištění všech okolností, za kterých došlo ke spáchání přestupku, předpokladů nápravy odpovědné osoby a na zajištění ochrany zájmů společnosti prostředky trestně správních norem, v rámci které je nutno respektovat zásady zákonnosti, spravedlnosti, individualizace a přiměřenosti. Správní orgán I. stupně v rámci jednoho a téhož neměnného skutku jakož i nezměněné situace co do zavinění a odpovědnosti odpovědné osoby rozhodl nejprve o pokutě ve výši 200.000 Kč a poté o pokutě 1.000.000 Kč. Výši správní sankce nejprve neodůvodnil vůbec a posléze zcela nedostatečně, když jeho odůvodnění správního trestání nesplňuje náležitosti vyžadované zákonem. Nepřiměřené zvýšení sankce a absence jejího odůvodnění při zachování totožnosti ostatních okolností opět nasvědčuje svévoli a zaujatosti správního orgánu.
12. Závěrem žalobce navrhl, aby soud přezkoumal důvody pro nicotnost rozhodnutí ze dne 7. 7. 2025, čj. SBS 34485/2025, a vztah tohoto rozhodnutí k napadenému rozhodnutí Českého báňského úřadu ze dne 6. 10. 2025, čj. SZ SBS 40274/2025/ČBÚ-21, jakož i zákonnost rozhodnutí jako takového a rozhodnutím jemu předcházejících, a žádal, aby soud ve výroku rozsudku:
 1. prohlásil nicotnost rozhodnutí OBÚ ze dne 7. 7. 2025, čj. SBS 34485/2025,
 2. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2025, čj. SZ SBS 40274/2025/ČBÚ21, a jemu předcházející rozhodnutí OBÚ ze dne 4. 8. 2025, čj. SBS 39410/2025,
 3. zrušil rozhodnutí OBÚ ze dne 7. 7. 2025, čj. SBS 34485/2025, které napadenému rozhodnutí žalovaného předcházelo,
 4. vrátil věc správnímu orgánu k dalšímu řízení a
 5. stanovil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.
13. Současně žalobce žádal, aby soud, pokud neshledá důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, rozhodl ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. o snížení trestu za správní delikt nebo upuštění od něj, tedy aby nahradil správní uvážení o druhu trestu a jeho výši uvážením soudním.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

14. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zrekapituloval průběh dosavadního správního řízení a zopakoval, že rozhodnutí OBÚ bylo doručeno do datové schránky zástupce žalobce dne 8. 7. 2025 a téhož dne také do datové schránky žalobce. Odvolání datované dnem 25. 7. 2025 proti rozhodnutí bylo z datové schránky zástupce žalobce dodáno dne 28. 7. 2025. Odvolání se žádostí o prominutí zmeškání úkonu proti rozhodnutí OBÚ ze dne 7. 7. 2025 bylo podáno po odvolací lhůtě stanovené v § 83 odst. 1 správního řádu, tedy opožděně, jak ostatně uznává žalobce, když požádal o prominutí zmeškání úkonu, tj. zmeškání lhůty pro podání odvolání proti výše uvedenému rozhodnutí prvoinstančního orgánu. Zmeškání úkonu, tj. lhůty pro podání odvolání, nebylo žalobci prominuto,

Za správnost vyhotovení: R. V.

přičemž důvody objasnil ČBÚ ve svém rozhodnutí ze dne 15. 9. 2025, čj. SBS 43843/2025/ČBÚ-21, které jak žalobce, tak i jeho zástupce obdrželi. ČBÚ na základě výše uvedeného nemohl jinak, než postupovat v souladu s ustanovením § 92 odst. 1 správního řádu a odvolání jako opožděné zamítnout.

15. Žalovaný dále uvedl, že napadené rozhodnutí OBÚ nabylo právní moci, ČBÚ pak samostatným postupem přezkoumal, nejsou-li dány předpoklady pro přezkoumání napadeného rozhodnutí OBÚ v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo vydání nového rozhodnutí, a to i na základě podnětu žalobce. Výsledek je obsažen ve sdělení ze dne 29. 10. 2025, čj. SZ SBS 46686/2025, SBS 53053/2025/ČBÚ-21, které bylo žalobci doručeno dne 30. 10. 2025.
 16. V reakci na žalobní námitky žalovaný uvedl, že žalobce žalobou nenapadl rozhodnutí ČBÚ ze dne 15. 9. 2025, čj. SBS 43843/2025/ČBÚ-21, ale toliko rozhodnutí ČBÚ ze dne 6. 10. 2025. S ohledem na skutečnost, že žalobce napadá a navrhuje zrušit jen usnesení OBÚ ze dne 4. 8. 2025, čj. SBS 39410/2025, které však bylo přezkoumáno v rámci odvolacího řízení rozhodnutím ČBÚ ze dne 15. 9. 2025, čj. SBS 43843/2025/ČBÚ-21, je žaloba (bez napadení odvolacího rozhodnutí) nepřipustná.
 17. K věcnému posouzení zmeškání úkonu žalovaný připomněl důvody uvedené žalobcem v žádosti o prominutí zmeškání úkonu doručené OBÚ dne 28. 7. 2025 spolu s opožděným blanketním odvoláním proti rozhodnutí ze dne 7. 7. 2025. Uvedl, že rozhodnutí OBÚ čj. SBS 34485/2025 o pokutě bylo doručováno jak zástupci žalobce, tak přímo žalobci a reagovat tudíž mohly odvoláním obě tyto osoby. Žalobce je právnickou osobou, která není odkázaná na jednoho svého reprezentanta, ale může za ni jednat více osob, zplnomocnit, příp. pověřit, pak může další i jiné fyzické osoby nebo to může plynout z jejich zařazení. Možnost podat odvolání tudíž měl jak žalobce, tak také jeho zástupce. K nerealizaci aktivity z jeho strany shrnul, že advokát žalobce si mohl a měl po dobu své dovolené zařídit zastoupení buď prostřednictvím institutu koncipienta anebo některým ze svých kolegů nebo kolegů v rámci Advokátní kanceláře Kalcso & Kropáčová Kalcsová, v rámci které působí.
 18. Žalovaný zdůraznil, že z hlediska znění ustanovení § 41 odst. 4 správního řádu je podstatné, aby byla pro prominutí zmeškání úkonu žadateli (žalobci) splněna zákonná podmínka, že pro zmeškání úkonu byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění. S ohledem na jisté plánované čerpání dovolené právním zástupcem žalobce a již uvedené možnosti realizace odvolání žalobcem nebo jeho zástupcem je jednoznačné, že v daném konkrétním případě bylo možno předmětnou skutečnost ovlivnit a zmeškání lhůty zabránit, a pro možnost vyhovění žádosti žalobce tak není splněna podmínka ustanovení § 41 odst. 4 správního řádu. Neprominutí zmeškání úkonu proto žalovaný označil za zákonné a správné, neboť správní orgán může prominout zmeškání úkonu, prokáže-li podatel závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění. Důvodem promeškání lhůty pro provedení úkonu v daném případě však byl liknavý přístup zástupce žalobce, který zmeškal lhůty pro provedení úkonu, i když byl upozorněn, jak vyplývá ze žalobcem doložené e-mailové korespondence, že lhůta pro podání odvolání vyprší během čerpání jeho dovolené. K tomuto svému závěru žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se předmětné problematiky.
 19. Dále se žalovaný podrobně vyjádřil i k obsahovým vlastnostem prvoinstančního rozhodnutí, resp. správního řízení OBÚ o přestupku, a odmítl žalobcovo tvrzení, že je
- Za správnost vyhotovení: R. V.

napadené rozhodnutí OBÚ nicotné ve smyslu § 77 správního řádu. K namítanému neoznámení řízení o přestupku, resp. o skutcích, které byly projednány, uvedl, že žalobci bylo řádně oznámeno zahájení, resp. následně pokračování řízení o přestupku i jeho podstata, tj. z čeho a proč je viněn s tím, že informace obsahovala i sdělení změny, resp. rozšíření právní kvalifikace skutku, kterého se dopustil. Zdůraznil, že veškeré podklady a informace, z nichž správní orgán vycházel, byly žalobci známy a uvedeny jak v technické zprávě, tak v oznámení zahájení řízení, rovněž pak v rámci protokolu z ústního jednání, kdy byl znovu seznámen s ustanoveními, která svým jednáním porušil, a z čeho je obviněn. K otázce „překvalifikace“ skutku (tj. změně právní kvalifikace) žalovaný vysvětlil, proč k ní došlo.

20. K dalším žalobcem namítaným krokům OBÚ ve „vedlejší větvi tohoto případu“ žalovaný uvedl, že ty nejsou předmětem tohoto soudního řízení, neboť nový správní trest byl OBÚ žalobci uložen dosud nepravomocně a je v současnosti teprve přezkoumáván odvolacím orgánem.
21. Závěrem žalovaný navrhl, aby byla žaloba podaná proti rozhodnutí ze dne 6. 10. 2025, čj. SBS 47733/2025/ČBÚ-21, a petitum žaloby proti rozhodnutí OBÚ 4. 8. 2025, čj. SBS 39410/2025, zamítnuta jako nedůvodná.
22. K návrhu žalobce ohledně rozhodnutí OBÚ ze dne 4. 8. 2025, čj. SBS 39410/2025 (kterým OBÚ žalobci neprominul zmeškání lhůty pro podání odvolání), o němž ČBÚ rozhodl rozhodnutím ze dne 15. 9. 2025, čj. SBS 43843/2025/ČBÚ-21, žalovaný uvedl, že tuto věc řešilo již usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2025, čj. 18 A 119/2025-12 (soud odmítl žalobu žalobce), a jde proto o věc již rozhodnutou. Pokud by soud tento návrh projednával, navrhl, aby byla žaloba odmítnuta, příp. zamítnuta jako nedůvodná.
23. K návrhu žalobce na prohlášení nicotnosti prvoinstančního rozhodnutí má žalovaný zato, že je žaloba podána opožděně, když již dne 28. 7. 2025 podal žalobce odvolání a o rozhodnutí tak nutně nejpozději tehdy věděl (lhůta 2 měsíců), resp. je nepřípustná, neboť svým návrhem napadá prvostupňové rozhodnutí a nereflktuje nutnost vyčerpání řádného opravného prostředku (viz bod 5. výše cit. usnesení Městského soudu v Praze). Proto navrhl, aby byla žaloba ve vztahu k návrhu nicotnosti odmítnuta.
24. Zcela na závěr vyjádřil žalovaný přesvědčení, že ve věci nejsou dány ani žádné důvody pro snížení trestu za správní delikt nebo upuštění od něj, jak žalobce navrhuje.

IV. Replika žalobce na vyjádření žalovaného

25. Žalobce se ohradil proti tvrzení žalovaného, že je jeho žaloba zjevně účelová. Má zato, že ve svém návrhu specifikoval řadu vad správního řízení včetně jednání, kterým byl zkrácena na svých právech rozhodnutím orgánu veřejné správy a je jeho ústavním pořádkem zaručeným právem domáhat se soudní kontroly, tj. přezkoumání zákonnosti rozhodnutí správního orgánu.
26. Připomněl, že Městský soud v Praze v rozhodnutí ze dne 24. 11. 2025, čj. 18 A 119/2025, uvedl, že otázka (ne)prominutí zmeškání úkonu v podobě odvolání proti rozhodnutí o uložení pokuty podléhá soudnímu přezkumu společně s konečným rozhodnutím ve věci. V rámci tohoto správního řízení lze rovněž přezkoumat otázku nicotnosti rozhodnutí OBÚ ze dne 7. 7. 2025, neboť jak uvedl Městský soud v Praze, správní žalobu proti tomuto rozhodnutí lze podat až po vyčerpání řádného opravného

Za správnost vyhotovení: R. V.

prostředku, tedy zamítnutí odvolání pro opožděnost, které je předmětem tohoto řízení. Dle žalobce mohou být uplatněné žalobní důvody namířeny jak proti žalovanému rozhodnutí, tak vůči prvostupňovému správnímu rozhodnutí, neboť správní řízení jako takové nutno vnímat jako jeden celek.

27. K polemice žalovaného ohledně závažnosti důvodů zmeškání úkonu a souvisejícího zavinění žalobce uvedl, že za závažné důvody neoznačil prostý fakt, že zástupce čerpal v průběhu odvolací lhůty dovolenou, ale dlouhodobě zažitý úzus, že podání opravného prostředku je v kompetenci zástupce. Nejednalo se o *ad hoc* právní zastoupení, ale o dlouholeté a v podstatě generální zastoupení.
28. Ohledně vad obsahových náležitostí prvoinstančního rozhodnutí žalobce setrval na názoru, že rozhodnutí bylo vadné. Zopakoval, že postup správního orgánu se vyznačuje absencí jakékoli sebereflexe a hromadným odmítáním jakýchkoli námitek žalobce. Uvedený přístup značí zaujatost a neobjektivnost správního orgánu vůči zákonem daným právům účastníka správního řízení. Dodal, že i druhé řízení správního orgánu, vedené ve stejné věci pod sp. zn. SBS 00344/2026, které považuje za doslova šikanózní, bylo nadřízeným správním orgánem zastaveno a rozhodnutí správního orgánu zrušeno, a to rozhodnutím Českého báňského úřadu ze dne 29. 1. 2026, čj. SBS 00781/2026/ČBÚ-21.
29. Závěrem žalobce ke svému návrhu na snížení či upuštění od správního trestu vyslovil přesvědčení, že zvýšení správního trestu z 200.000 Kč na 1.000.000 Kč bylo nezákonné, neodpovídalo situaci a skutkovému ději a bylo učiněno zaujatě. Pro takto razantní zvýšení správního trestu nebyly ve spise jakékoli podklady a bylo neodůvodnitelné.

V. Posouzení věci krajským soudem

30. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
31. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že OBÚ provedl dne 21. 11. 2023 prošetření smrtelného úrazu kmenového zaměstnance dodavatelské organizace v lomu Sloupno, kde byla prováděna hornická činnost (otvírka, příprava a dobývání výhradního ložiska Sloupno v dobývacím prostoru Slavíkov). Na základě závěrů technické zprávy vydal OBÚ dne 29. 10. 2024 příkaz čj. SBS 48494/2024, kterým žalobce uznal vinným z přestupku na úseku hornické činnosti a uložil mu pokutu ve výši 200.000 Kč. Žalobce podal proti výše uvedenému příkazu dne odpor, proto OBÚ pokračoval v řízení o přestupku.
32. Řízení o přestupku zakončil OBÚ vydáním rozhodnutí ze dne 21. 2. 2025, čj. SBS 08355/2025, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku na úseku hornické činnosti a současně mu byl uložen správní trest – pokuta ve výši 1.000.000 Kč. Na základě odvolání toto žalovaný toto rozhodnutí svým rozhodnutím ze dne 13. 5. 2025, čj. SBS 20132/2025/ČBÚ-21 zrušil a vrátil prvoinstančnímu orgánu k novému projednání.
33. Nové (v pořadí druhé) rozhodnutí ve věci vydal OBÚ dne 7. 7. 2025 pod čj. SBS 34485/2025, kterým žalobce znovu uznal vinným z přestupku na úseku hornické činnosti
- Za správnost vyhotovení: R. V.

a udělil mu správní trest – pokutu ve výši 1.000.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 2.500 Kč. Toto rozhodnutí bylo doručeno žalobci i jeho právnímu zástupci dne 8. 7. 2025. I proti tomuto rozhodnutí OBÚ ze dne 7. 7. 2025 podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání ze dne 25. 7. 2025, které bylo správnímu orgánu doručeno do datové schránky dne 28. 7. 2025.

34. Současně s odvoláním podal i žádost o prominutí zmeškání úkonu, přičemž tímto zmeškaným úkonem bylo právě odvolání proti uvedenému rozhodnutí ze dne 7. 7. 2025, které bylo podáno po uplynutí lhůty stanovené § 83 odst. 1 správního řádu pro podání odvolání. O žádosti o prominutí zmeškání úkonu rozhodl OBÚ usnesením ze dne 4. 8. 2025, čj. SBS 39410/2025, tak, že zmeškání úkonu neprominul. Proti tomuto usnesení podal žalobce rovněž odvolání, kterému žalovaný nevyhověl rozhodnutím ze dne 15. 9. 2025, čj. SBS 43843/2025/ČBÚ-21.
35. Odvolání ze dne 28. 7. 2025 proti prvostupňovému rozhodnutí OBÚ ze dne 7. 7. 2025, čj. SBS 34485/2025, pak žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 10. 2025 jako opožděné zamítl.
36. Krajský soud posoudil žalobu v mezích jejího rozsahu a uplatněných žalobních důvodů.
37. Předně je nutno konstatovat, že jádrem projednávané věci je posouzení žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání žalobce pro opožděnost. Krajský soud připomíná, že v rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost (nebo nepřipustnost) podle § 92 odst. 1 správního řádu se odvolací správní orgán podaným odvoláním nezabývá věcně, posuzuje pouze jeho včasnost nebo přípustnost. V případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného je tedy správní soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné odvolání a zda tedy byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. Pokud krajský soud dospěje k závěru, že odvolání bylo po právu zamítnuto jako opožděné, žalobu zamítne, v opačném případě toto odvolací rozhodnutí zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2011, čj. 5 As 18/2011-81).
38. Soud se tedy nezabývá námitkami nezákonnosti a nemůže se zabývat ani vadami řízení, kterými by bylo stíženo řízení před správním orgánem I. stupně. Tento závěr se opírá o povahu rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost či nepřipustnost, které nabývá v případě opožděného nebo nepřipustného odvolání rozhodnutí správního orgánu I. stupně právní moci samostatně, a to právě uplynutím lhůty pro odvolání, na čemž opožděné nebo nepřipustné odvolání nemůže nic změnit. V tom spočívá rozdíl od včasného a přípustného odvolání, o němž odvolací orgán rozhoduje podle § 90 správního řádu, přičemž rozhodnutí správního orgánu I. stupně nabývá právní moci až s právní mocí rozhodnutí o odvolání.
39. Ve svém prvním žalobním bodě žalobce k důvodům marného uplynutí lhůty k podání odvolání proti rozhodnutí ze dne 7. 7. 2025, čj. SBS 34485/2025, odkázal na blanketní odvolání ze dne 25. 7. 2025 proti rozhodnutí spolu se žádostí o prominutí zmeškání úkonu a na část 4. žaloby, v níž namítal ochranu dobré víry a zneužití správního uvážení.
40. Byť to tedy žalobce neuvedl výslovně, lze z obsahu a odkazu v tomto žalobním bodě uvedeném vysledovat, že namítá nesprávné posouzení důvodů pro prominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání proti rozhodnutí ze dne 7. 7. 2025. Žalobce přitom z postupu správního orgánu dovozuje svévoli a vadnost postupu, která společně s dalšími okolnostmi

případu mají dle jeho názoru vést k tomu, že jeho případ měl být posuzován ve smyslu § 41 správního řádu jako závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.

41. Dle ustanovení § 41 odst. 4 nazvaného Navrácení v předešlý stav platí, že *správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.*
42. Ze zmíněného ustanovení tak vyplývá věcný důvod pro prominutí zmeškání úkonu, a to za předpokladu, že překážkou, pro kterou nemohl podatel provést úkon včas (v určité lhůtě), byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění. Jak vyplývá z judikatury správních soudů, závažné důvody, které představují překážku, která bránila účastníku řízení učinit zmeškaný úkon, musí být objektivní povahy, přičemž závažnost těchto důvodů se posuzuje vždy podle okolností konkrétního případu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2015, čj. 7 Azs 13/2015-28, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Objektivní povaha překážky bude naplněna, jestliže ji účastník nepředvídal, nastala bez jeho ovlivnění a překážka je nahodilá. Závažnost důvodu může vyplývat např. z velmi vážného zdravotního stavu, z těžké osobní či rodinné situace, souhrnu různých negativních skutečností (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, čj. 8 Azs 57/2016-36). Závažným důvodem, pro který nemohl účastník učinit včas úkon, může být i skutečnost, že sice podání adresované správnímu orgánu předal včas k poštovní přepravě, ale držitel poštovní licence zásilku obsahující podání účastníka nedoručil (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, čj. 6 As 126/2019-21).
43. Judikatura správních soudů je tedy v této otázce ustálená a konzistentní, z pozdější doby lze citovat např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2025, čj. 6 As 51/2024-39 (na který poukazoval i žalovaný), v němž tento soud uvedl, že „*výklad, že závažné důvody nastaly bez zavinění účastníka ve smyslu § 41 odst. 4 správního řádu jsou důvody objektivní, neplánované, bez možnosti jednotlivce nastalou skutečnost jakkoliv ovlivnit, odpovídá podstatě institutu prominutí zmeškání úkonu a není ani v rozporu s jazykovým vyjádřením normy obsažené v § 41 odst. 4 správního řádu. Pokud by závažnými důvody odůvodňujícími prominutí zmeškání úkonu měly být (rovněž) skutečnosti, které jednotlivec mohl ovlivnit, resp. mohl zabránit jejich vzniku, lhůty stanovené pro učinění určitého úkonu vůči správnímu orgánu by tak postrádaly smysl ... stěžovatelova advokátka si měla po dobu své dovolené zařídit vybírání datové schránky osobou, která by ji samotnou či jejího substituta informovala o písemnosti, s jejímž doručením je spojen počátek lhůty k podání odvolání. Je zřejmé, že bylo možno nastalou skutečnost ovlivnit a zmeškání lhůty zabránit.*“
44. V nyní projednávané věci uváděl žalobce jako důvod pro zmeškání lhůty pro odvolání v žádosti o prominutí zmeškání tohoto úkonu, že jeho zástupci bylo rozhodnutí správního orgánu spolu s pokynem k podání odvolání doručeno dne 8. 7. 2025. A že zástupci žalobce (konkrétně spolupracovníku advokátní kanceláře Kalcsó & Kropáčová Kalcssová, která převzala zastoupení žalobce) byl udělen pokyn ke zpracování opravného prostředku, resp. k zaslání blanketního odvolání a jeho doplnění po návratu z jeho dovolené. Zástupce však uvedený pokyn nesplnil a dne 25. 7. 2025 oznámil, že odvolací lhůta marně uplynula.
45. Správní orgán I. stupně správně posoudil žádost žalobce a zmeškání úkonu v souladu se shora citovanou judikaturou neprominul, a to usnesením ze dne 4. 8. 2025, čj. SBS 39410/2025. V něm zejména na straně 3 správně odůvodnil, že z hlediska znění ustanovení § 41 odst. 4 správního řádu nebyla splněna zákonná podmínka, že pro zmeškání úkonu
Za správnost vyhotovení: R. V.

byly závažné důvody, které nastaly bez zavinění žalobce. Uvedl, že s ohledem na plánované čerpání dovolené zástupcem žalobce a možnosti realizace odvolání jak samotným žalobcem tak jeho zástupcem, který si měl a mohl zařídit zastoupení, je jednoznačné, že v daném konkrétním případě bylo možno předmětnou skutečnost ovlivnit a zmeškání lhůty zabránit. Za důvod promeškání lhůty pro provedení úkonu označil liknavý přístup zástupce žalobce, který zmeškal lhůty pro provedení úkonu, i když byl upozorněn (e-mailovou korespondencí), že lhůta pro podání odvolání vyprší během čerpání jeho dovolené. Odvolání proti tomuto usnesení zamítl žalovaný jako odvolací orgán rozhodnutím ze dne 15. 9. 2025, čj. SBS 43843/2025/ČBÚ-21, v němž rovněž správně dospěl k závěru, že žalobcem uváděné důvody nelze podřadit pod ustanovení § 41 odst. 4 správního řádu, tedy že neprokázal závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.

46. Krajský soud dodává, že skutečnost, že důvody, které zapříčinily zmeškání úkonu, nastaly u zástupce žalobce jako účastníka řízení a nikoli přímo u žalobce, na věci nic nemění. Z povahy zastoupení totiž vyplývá, že úkony zmocněnce (včetně nekonání) jsou přičitatelné zmocniteli, a to jak k jeho dobru, tak i k jeho tíži. Jestliže lze v souladu se zásadou *práva náleží bdělým* vyžadovat určitou bdělost a procesní aktivitu po účastníkovi řízení, pak to platí tím spíše v případě účastníka řízení zastoupeného advokátem. Nekonání, příp. liknavost na straně advokáta nemohou napravovat ani správní orgány, ani soudy (k tomu srov. již shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 51/2024-39).
47. Nutno podotknout, že žalobce v žalobě na svou žádost ze dne 25. 7. 2025 o prominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání z důvodu čerpání dovolené zástupcem odkázal, avšak následně v replice na vyjádření žalovaného uváděl, že za závažné důvody neoznačuje prostý fakt, že zástupce čerpal v průběhu odvolací lhůty dovolenou, ale dlouhodobě zažitý úzus, že podání opravného prostředku je v kompetenci zástupce a že se jednalo o dlouholeté a generální zastoupení (k tomu viz dále).
48. K otázce výkladu závažných důvodů ve smyslu ustanovení § 41 odst. 4 žalobce v žalobě argumentoval i ochranou dobré víry a zneužitím správního uvážení.
49. Bezpochyby lze obecně souhlasit s tím, že ochrana dobré víry patří mezi základní zásady činnosti správních orgánů (§ 2 odst. 3 správního řádu), podle níž má správní orgán šetřit práva nabytá v dobré víře a oprávněné zájmy dotčených osob. Práva nabytá v dobré víře vznikají především ze správních rozhodnutí, nejčastěji u tzv. osvědčovacích aktů, které autoritativním způsobem osvědčují existenci určitých skutečností (např. živnostenské oprávnění, apod.). A pokud dojde k situaci, že bylo nějaké osobě rozhodnutím konstituováno určité právo, a tato osoba byla v dobré víře, že se tak stalo legálně a legitimně, avšak následně správní orgány dojdou k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, jde právě o situaci, kdy je třeba porovnat požadavek na ochranu práv nabytých v dobré víře a požadavek na ochranu zákonnosti. O takovou situaci však v případě žalobce vůbec nejde.
50. K žalobcově argumentaci, že „postupoval jako adresát veřejné správy v dobré víře, přičemž nepodání odvolání jako výsledek tohoto případu nezamýšlel a nebyl si ho vědom“, nutno zopakovat, že úkony, resp. v tomto případě nekonání jeho zástupce, jsou přičitatelné přímo jemu jako účastníkovi řízení. Ve vztahu k nekonání na straně jeho advokáta (zmeškání lhůty pouze z důvodu čerpání dovolené) však ochrana dobré víry, která by měla dle žalobce spočívat v tom, že nepodání odvolání nezamýšlel a *de facto* spoléhal na jeho podání. Za správnost vyhotovení: R. V.

zástupcem, nemůže být ve smyslu zmíněného § 2 odst. 3 správního řádu uplatňována, neboť na takovou situaci (tj. na zmíněný postup jeho zástupce) nedopadá.

51. Krajský soud nemůže přisvědčit ani názoru žalobce, že „v rámci neprominutí zmeškání úkonu došlo ke zneužití správního uvážení“.
52. Jak je uvedeno shora, otázka neprominutí zmeškání úkonu, tj. posouzení žádosti žalobce o prominutí lhůty k podání odvolání, bylo řádně a zcela dostatečně odůvodněno v usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 4. 8. 2025, čj. SBS 39410/2025, i v rozhodnutí o odvolání proti tomuto usnesení, tj. v rozhodnutí ze dne 15. 9. 2025, čj. SBS 43843/2025/ČBÚ-21. V nich správní orgány obou stupňů dospěly ke správnému závěru, že žalobcem uváděný důvod nelze podřadit pod ustanovení § 41 odst. 4 správního řádu. V rozhodovacích důvodech o neprominutí zmeškání úkonu nelze shledat zneužití správního uvážení, neboť závěr, že žalobcem uváděný důvod nelze podřadit pod ustanovení § 41 odst. 4 správního řádu, je zcela správný a odpovídající judikatuře správních soudů. I kdyby mezi žalobcem a správním orgánem panovaly napjaté vztahy a kdyby byl správní orgán zaujatý, jak namítá žalobce, pak v rozhodování o neprominutí zmeškání úkonu se to nikterak neprojevovalo.
53. Svěvolí tedy krajský soud v tomto postupu správních orgánů v rámci neprominutí zmeškání úkonu neshledává a ani další žalobcem uváděné okolnosti případu, tj. „bezbrhého spolehnutí se na svého zástupce, délka a opakovanost rozhodování správního orgánu“, včetně délky správního řízení rozhodně nejsou důvody bránící žalobci učinit zmeškaný úkon, které by mohly být posouzeny jako důvody podřaditelné pod § 41 správního řádu (závažné důvody, které představují překážku, která bránila účastníku řízení učinit zmeškaný úkon, bylo vyloženo shora). Lze poznamenat, že opravné prostředky, a tedy i rozhodování o odvolání účastníka řízení, jsou běžnou součástí správního řízení, přičemž není ani nijak neobvyklé, že odvolací orgán prvostupňové rozhodnutí zruší a věc vrátí správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Pokud jde o samotnou délku správního řízení, ani ta nemohla nijak bránit žalobci učinit zmeškaný úkon. Navíc, pokud má účastník zato, že jsou ve věci průtahy, může proti nim v průběhu správního řízení brojít. Na obranu proti nečinnosti správního orgánu či průtahům pamatuje správní řád ustanoveními na ochranu před nečinností (zejména viz § 80 správního řádu).
54. Pokud žalobce argumentoval i okolnostmi a svěvolí správního orgánu „ve vedlejší větvi tohoto případu“ nebo ve „druhém správním řízení“, z ničeho nevyplývá a není soudu zřejmé, jaké „druhé“ správní řízení má na mysli, ani co je v něm konkrétně řešeno. Rozhodně však žádné rozhodnutí ze dne 20. 11. 2025, čj. SBS 60840/2025, které k tomu žalobce v žalobě uvádí, není předmětem tohoto soudního řízení, proto se k němu krajský soud ani nemůže nijak vyjadřovat.
55. V dalším žalobním bodě žalobce spatřoval vady řízení v rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti usnesení OBÚ ze dne 4. 8. 2025, spočívající v tom, že správní řízení nebylo pro pět ze šesti skutků vůbec zahájeno a o těchto pět dalších skutků bylo nezákonně rozšířeno, a protože o těchto dalších skutcích tak nemohlo být rozhodováno, je rozhodnutí ze dne 7. 7. 2025, čj. SBS 34485/2025, nicotné, přičemž toto podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ovlivňuje i zákonnost napadeného rozhodnutí.
56. Předně je nutno podotknout, že odvolání proti žalobcem zmíněnému usnesení ze dne 4. 8. 2025 bylo zamítnuto rozhodnutím ze dne 15. 9. 2025, v němž žalovaný potvrdil

Za správnost vyhotovení: R. V.

důvody pro zamítnutí žádosti o prominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání, tedy se věci vůbec nezabýval meritorně. Tato žalobcova námitka vad řízení mířená proti usnesení OBÚ ze dne 4. 8. 2025 tak směřuje proti rozhodnutí, které je ryze a pouze procesního charakteru.

57. I pokud jde o prvostupňové rozhodnutí ve věci, tj. rozhodnutí OBÚ ze dne 7. 7. 2025, krajský soud se nemůže zabývat námitkami nezákonnosti ani nicotnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V případě, kdy je žalobou napadeno rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost, může soud zkoumat pouze to, zda žalovaný správní orgán o této otázce rozhodl v souladu se zákonem, a nelze tedy zkoumat, zda prvostupňové rozhodnutí týkající se merita věci bylo rovněž vydáno v souladu se zákonem či nikoli (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2016, čj. 4 Azs 151/2016). Jak bylo také již shora uvedeno, tento závěr odůvodňuje soudní judikatura povahou rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost či nepřipustnost. Na rozdíl od včasného a přípustného odvolání, o němž odvolací orgán rozhoduje podle § 90 správního řádu a kdy rozhodnutí správního orgánu I. stupně nabývá právní moci až s právní mocí rozhodnutí o odvolání, totiž v případě opožděného nebo nepřipustného odvolání nabývá rozhodnutí správního orgánu I. stupně právní moci samostatně uplynutím lhůty pro odvolání. Na tom pak opožděné nebo nepřipustné odvolání nemůže již nic změnit. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, proti němuž bylo podáno opožděné nebo nepřipustné odvolání, tak netvoří jednotu s rozhodnutím nadřízeného správního orgánu, jímž je odvolání směřující proti tomuto pravomocnému rozhodnutí zamítnuto dle § 92 odst. 1 správního řádu jako opožděné nebo nepřipustné, aniž by bylo přitom rozhodnutí správního orgánu I. stupně současně potvrzováno (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2009, čj. 5 As 105/2008-135, nebo ze dne 23. 4. 2010, čj. 5 As 10/2010-75).

58. Krajský soud zcela nad rámce uvedeného konstatuje, že i kdyby se mohl zabývat požadavkem žalobce na vyslovení nicotnosti rozhodnutí OBÚ ze dne 7. 7. 2025, ani tak by nemohl být žalobce s tímto požadavkem v nyní projednávané věci úspěšný. Nicotnost totiž představuje specifickou a výjimečnou skupinu vad správních rozhodnutí, které pro rozhodnutí znamenají negativní důsledky popírající jeho existenci, co do povahy jde o vady nejtěžší a nejzávažnější, proto jsou s ní spojeny i ty nejzávažnější důsledky. Podstatu nicotnosti jako nejzávažnější vady rozhodnutí správního orgánu vymezil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již v rozsudku ze dne 13. 5. 2008, čj. 8 Afs 78/2006-74, tak že *„nicotnost představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí, je rozhodnutím nicotným. Nicotné rozhodnutí však není ‚běžným‘ rozhodnutím nezákonným, nýbrž ‚rozhodnutím‘, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu považovat a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky.“*

59. Dále pak Nejvyšší správní soud ve svém pozdějším rozhodnutí ze dne 12. 12. 2023, čj. 9 Ao 37/2021-57, zopakoval a dále rozvedl, že *„v obecné rovině rozšířený senát ustáleně vychází z toho, že nicotnost způsobují pouze mimořádně závažné vady rozhodnutí. Rozhodnutí je tudíž nicotné tehdy, trpí-li ‚natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí považovat nelze‘; příkladem takových vad je ‚absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřipustnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele*

veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí Při posuzování, zda je vada závažná, je klíčová její intenzita“.

60. K otázce nicotnosti správních rozhodnutí tedy existuje rozsáhlá judikatura správních soudů, ze které jednoznačně vyplývá, že lze-li jednoznačně dospět k závěru, že není pochyb o tom, že rozhodnutí vydal oprávněný orgán v rámci svých kompetencí, netrpí vadami, které mohou způsobit jeho zmatečnost, neurčitost nebo nemožnost, přičemž je zřejmé, komu je určeno, nelze takové rozhodnutí označit za nicotné. Nicotnost správního rozhodnutí tak působí nedostatky a pochybení, jež jsou natolik závažná, že jejich důsledkem je právní neexistence samotného aktu. Zcela zásadním pro určení toho, zda jde o rozhodnutí nicotné, či jinak vadné, je tudíž podstata a charakter vad a nedostatků předmětného aktu, jež označujeme jako důvody nicotnosti správního rozhodnutí (viz shora).
61. Žalobcem v žalobě uváděné vady řízení (tj. že správní řízení nebylo pro pět ze šesti skutků zahájeno a že o těchto pět dalších skutků bylo nezákonně rozšířeno, že „rozhodnutí neobsahuje základní náležitosti pro postup správního orgánu v rámci správního trestání“, k čemuž v posledním žalobním bodě žalobce konkretizoval okolnosti týkající se stanovení výše správní sankce, přičemž dle jeho názoru odůvodnění správního trestání nesplňuje náležitosti vyžadované zákonem) by mohly v případě důvodnosti způsobit teoreticky pouze nezákonnost rozhodnutí, avšak rozhodně by nemohly naplnit intenzitu nicotnosti. Proto by podmínky pro žalobcem požadované prohlášení nicotnosti rozhodnutí nebyly splněny.
62. K poznámce žalovaného, že žalobu proti rozhodnutí ČBÚ ze dne 15. 9. 2025, čj. SBS 43843/2025/ČBÚ-21, odmítl Městský soud v Praze usnesením ze dne 24. 11. 2025, čj. 18 A 119/2025-12, a že proto jde o věc již rozhodnutou, krajský soud uvádí, že v daném případě překážka věci rozhodnuté nevznikla, neboť takovou překážku zakládají pouze meritorní rozhodnutí. A ani v tomto případě neshledává krajský soud žádný důvod, aby se od tohoto obecného pravidla, že překážku věci rozhodnuté zakládá pouze rozhodnutí ve věci samé, odchýlil. Zároveň nutno poznamenat, že rozhodnutí správního orgánu, jímž neprominul zmeškání lhůty k podání odvolání, je sice vyloučeno ze soudního přezkumu, avšak může být správním soudem přezkoumáváno v rámci řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí správního orgánu o odvolání.
63. K návrhu žalovaného, aby soud odmítl žalobu na prohlášení nicotnosti prvoinstančního rozhodnutí, krajský soud dodává, že tuto možnost zvažoval, byť částečně z jiného důvodu. Protože totiž samotné prvostupňové rozhodnutí nebylo včas napadeno odvoláním, žalovaný jako odvolací orgán se proto nedostal (správně) k meritu věci. Správní soud přitom v takovém případě přezkoumává pouze zákonnost postupu právě odvolacího orgánu, který se zabýval jen (správně) včasností odvolání. Námitka nicotnosti ve vztahu k prvostupňovému rozhodnutí proto míří mimo předmět tohoto soudního přezkumu, neboť by tím byl *de facto* popřen význam lhůt, protože by došlo k pomínutí a obejití účinku zmeškání lhůty pro podání odvolání. Avšak vzhledem k tomu, že v žalobě byly namítány vady řízení bez důsledného rozlišení toho, které z nich mají způsobovat nicotnost toho kterého rozhodnutí, zvolil krajský soud postup nikoliv odmítající žalobu na prohlášení nicotnosti, ale její zamítnutí.

Za správnost vyhotovení: R. V.

64. Závěrem žalobce v žalobě současně žádal, aby soud rozhodl ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. o snížení trestu za správní delikt nebo upuštění od něj.
65. Krajský soud znovu opakuje a zdůrazňuje, že v tomto případě, kdy je žalobou napadeno rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost, je možné zkoumat pouze to, zda žalovaný o této otázce rozhodl v souladu se zákonem, a soud nemůže zkoumat, zda bylo prvostupňové rozhodnutí týkající se merita věci rovněž vydáno v souladu se zákonem či nikoli. Nemůže se tedy zabývat ani zákonností uložené pokuty žalobci prvostupňovým rozhodnutím. To je zcela mimo předmět tohoto soudního řízení.
66. Navíc lze poznamenat, že soud může podle zmíněného ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. upustit od potrestání nebo uložený trest za správní delikt snížit jen v případě, že by byl uložen trest zjevně nepřiměřený, tedy vybočující z hlediska přiměřenosti. Pro zásah do správního uvážení soudem tedy nepostačí běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry. Smyslem a účelem moderace totiž není hledání ideální výše sankce soudem namísto správního orgánu, ale její korekce v případech, kdy zjevně neodpovídá zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlivosti sankce, přičemž soud koriguje jen natolik závažnou nepřiměřenost uložené sankce, která má kvalitu nezákonnosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 22/2012-23, nebo ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012-36).

VI. Závěr a náklady řízení

67. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
68. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 24. dubna 2026

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: R. V.